

[Hasle.]

stærkeste Argumenter for at gennemføre Loven om Danmarks Nationalbank netop var det, at det var urimeligt at have en privat Seddelbank, som Regeringen ingen Magt havde over og eventuelt i visse Situationer ikke kunde samarbejde med. Nu har man faaet det, som man vil, med Danmarks Nationalbank, bl. a. maaske paa Grundlag af dette Argument. Og nu da man har faaet sin Vilje, kommer man og fortæller, at man har aldeles intet Ansvar, det er helt og alene Nationalbanken, der har det.

Det er imidlertid, som sagt, mindre væsentligt, men der er derimod et andet Ansvar, som den højtærede Handelsminister og den højtærede Finansminister, ja, den højtærede Regering i det hele taget, ikke kan løbe fra, og det er Ansvaret for den økonomiske Politik, der er ført og som i sine Konsekvenser nødvendigvis maa føre til Rentestigning og Diskontoforhøjelse. Den Politik, der samler store Obligationsmasser i Nationalbanken og Krisefonden, maa som Modstykke til den derved kunstigt opdrevne Kurs og sænkede Rente betyde, at engang kommer den Dag, da man skal af med disse Obligationer; det betyder Modstykket: Lavere Kurser, højere Rente.

Den Politik, der nedsætter Opsparingsniveauen ved at berøve Indskydere i Banker og Sparekasser nogle af deres Renter — vil man forlange, at den skal føre til et lavere Renteniveau? Den Politik, som truer med Særbeskatning og Tvangskonvertering af Obligationer — tror den højtærede Regering, at den fører til højere Kurser paa Obligationerne? Og den Politik, der over for jævne og jævnt store Indtægter tager i Skat, hvad der kunde lægges op til Forøgelse af Pengerigeligheden — tror den højtærede Regering, at den fører til et lavere Renteniveau? Nej, Sandheden om, hvad der foreligger, er den, at man har ført en Politik, der paa alle Omraader betyder forhøjet Rente, og samtidig erklærer man sin platoniske Kærlighed til Rentenedsættelsen.

Forholdet er jo det, at den Pengerigelighed, der for et Par Aar siden ganske rigtig var her i Landet, og som betingede et vis lavt Renteniveau dengang, og som har baaret den højtærede Regering politisk oppe — at denne Pengerigeligheds Politik er afgørende brudt sammen.

Jeg har derfor kun enkelte Bemærkninger at gøre til selve Diskontoforhøjelsen, som jeg altsaa mener for saa vidt er mindre vigtig, som den er en uundgaelig Konse-

kvens af den Politik, der er ført. Der er efter min Opfattelse ikke Spor at sige til Diskontoforhøjelsen, for den svarer nøje til den økonomiske Politik, som Regeringen i øvrigt har ført. Man har maaske nok Lov at sige, at saadan nogen særlig fin Maade skete den jo ikke paa, naar man tænker paa, at Regeringen udbød et Statslaan i Begyndelsen af November Maaned og fik det tegnet til en endogsaa særdeles god Kurs hos Banker og private, og saa ganske faa Dage efter, at det hele var bragt godt i Orden, forhøjede man Diskontoen. Jeg skal afholde mig fra at give den Karakteristik af denne Handling, som vilde være den rette, hvis det var private Mennesker, der havde handlet paa den Maade.

Dette er det første betydningsfulde Omraade, vi behandler efter Landstingsvalget, det første Omraade, hvor Beskaffenheden og Værdien af de politiske Midler skulde vise sig, som Regeringen har bragt i Anvendelse for at opnaa sin Magtstilling her i Landet. — Jeg tænker her ikke mindst paa Det radikale Parti og den højtærede Indenrigsminister, som har hamret ind i Befolkningen, at Rentenedsættelse var noget, man kunde ordne ved Lovgivningsmagtens Foranstaltninger, noget, man kunde gennemføre, hvis man havde den politiske Magtstilling dertil; hvis Venstre og Konservative i Landstinget ikke modsatte sig det. Som en Professor Labri rejste man rundt og pralede med, at man kunde gøre smaa Tryllekunster, de økonomiske Love kunde i et lukket Marked særdeles vel sættes ud af Funktion.

Men hvad var det saa, man trak op af den høje Hat, som der stod „Rentenedsættelse“ paa, da man skulde til at udføre Tryllesystemet? Ja, da trak man op en Seddel, hvorpaa der stod „Diskontoforhøjelse“, til Glæde for en maabende Tilskuerskare. Og hvem husker ikke, at den højtærede Indenrigsminister i sin Tid sagde til Husmændene: Tramp lidt fastere i Gulvet, saa de kan høre det derinde! Det lykkedes unægtelig den højtærede Minister at faa Folk til at trampe i Gulvet, de gjorde det ved to Valg, baade ved Folketingsvalget og ved Landstingsvalget, men ved det sidste Valg trampede de ganske vist saa haardt, at Renteloftet faldt ned i Hovedet paa dem og den højtærede Indenrigsminister.

Af de Dagsordener, der er stillet, maa jeg udtale Sympati for det ærede Medlem Hr. Clausagers, idet de Betragtninger, der ligger til Grund for den, at det er den økonomiske Politik, der er ført her i Landet, som umuliggør et naturligt lavt Rente-